

belt uretfærdig, og derfor er der en Uretfærdighed i til det kommende Foraar at yve sig videre over til Ejendomsskyld. Ejendomsskylden lider af den Grundfejl, at den i Virkeligheden først og sidst er en Skat paa Flid, paa Arbejdssomhed. Det er en Skat paa den Mands Virksomhed, som ved personligt Arbejde driver sin Ejendom op til en højere Værdi. Ejendomsskylden er — det tror jeg, ærede Medlemmer ville give mig Ret i — i Virkeligheden en forklædt Indtægtsskat. Men paa andre Omraader ere vi her i Landet komne ind paa den Betragtning, at Indtægtsskatten skal være en stærk progressiv Skat og navnlig virke progressivt overfor dem, der faa deres store Indkomst ikke ved deres personlige Arbejde, men ved andres Arbejde, ved at tilegne sig i en vis Forstand — meget lovligt, meget rigtigt, meget rimeligt set fra deres Synspunkt — en anseelig Del af andres Arbejdsudbytte. Ejendomsskylden er derimod ikke en progressiv Skat, hverken i Sogne, i Amter eller som Statsskat. Fradragene forslaa ingenlunde — det tror jeg, jeg allerede har vist — til at gøre den til en virkelig progressiv Skat. De betyde kun, at en vis bestemt Gruppe faar en vis Lettelse paa lignende Maade, som Indkomstskatten i København, der i Øjeblikket heller ikke er en progressiv Skat, lempes noget derved, at der er et vist skattefrit Beløb. Jeg kan ikke komme bort fra den Betragtning, at hvis man til Foraaret faar denne Ejendomsskyld i højere Grad, gøre vi Uret mod to Grupper af Mennesker, der for det første ere overmaade mange — Tallet kan ikke gøres op, men det er overmaade stort — og dernæst aldeles overvejende høre til den mindre velstillede Del af Befolkningen.

Man har nævnt den praktiske Vanskelighed, der kommer af, at Forslaget først kan vedtages saa sent, men denne praktiske Vanskelighed er meget let at overvinde. Kommunerne kunne fortræffeligt lægge deres Sogneligning nu paa Grundlag af den gældende Lov. Det maa de jo gøre, og hvis de ikke i Forvejen ere tilbøjelige til det, vil formodentlig den Uvillie, hvormed dette Forslag er modtaget fra Repræsentanter for et Flertal her i Tinget, gøre dem noget mere tilbøjelige dertil. Jeg skal anføre, at vi fra Ministeriet ville udsende et Cirkulære til Kommunerne, hvori vi gøre opmærksom paa, at selvfølgelig maa man ligne efter den gældende Lov, men vi føje til, at hvis der skulde komme en Forandring i Mel-

lemtiden, er det grumme let at foretage Omregningen, den kan foretages med meget ringe Arbejde. Naturligvis, man skal skrive nogle Tal i to Kolonner, men det er ogsaa det hele, der skal foregaa, saa den praktiske Vanskelighed kom man nok ud over.

Ærede Medlemmer have henvist til, at man kunde foreløbig tage denne Overgang, saa fik vi en Periode paa 5 Aar før næste Overgang, og i de 5 Aar kunde vi tænke paa, om vi ikke kunde finde en rigtig god Skat. Jeg tror, vi kunne bevæge os noget hurtigere, jeg tror, at vi med Rimelighed kunne sige: Vi gøre Uret overvejende nedad ved at foretage Overgangen til Foraaret. Lad os i alt Fald standse denne Overgang, men lad det ikke blive et Udtryk for, at vi siden ville blive ved Hartkornsskatterne, men lad det blive et Udtryk for, at vi i Løbet af det næste Aar ville tilvejebringe en mere gennemgribende Skattereform, der bibringer vort Skattegrundlag en langt retfærdigere Karakter, end hverken Hartkornsskat eller Ejendomsskyld har.

N. P. Jensen (Randers Amts 4de Valgkreds): Jeg har ønsket at tage Ordet straks efter den ærede Minister for at gennemgaa de Hovedsynspunkter, der ligge i den højtærede Ministers Foredrag, og da det vil tage den Tid, der i Øjeblikket er til Raadighed, skal jeg fuldstændig afholde mig fra Tilsvaret til nogen af de andre Talere. Der var saa vist ikke meget at sige, hverken til det ærede Medlem fra Storeheddinge (J. Andersen) eller til det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen).

Den højtærede Minister sluttede sit Foredrag med en Udtalelse, der omtrent gik ud paa, at naar vi nu skulde standse, som han ønsker, Overgangen fra Hartkornsskat til Ejendomsskyld, skulle vi ikke gøre det som et Udtryk for, at vi ønske at vende tilbage til Hartkornsskatten, men som et Udtryk for, at vi snarest muligt ville se at finde noget bedre. Ja, hvis det var berettiget at standse Gennemførelsen af en vedtagen Lov, blot fordi vi derved vilde give Udtryk for, at vi en Gang i Fremtiden ville noget bedre, var der Grund til at følge den højtærede Minister. Thi jeg haaber ogsaa, at vi i Fremtiden en Gang skulle komme til noget, der er bedre end den nuværende Ejendomsskyldskat. Men saa længe den højtærede Minister ikke kan opstille noget som helst andet Grundlag end det, at vi skulle standse